

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lignvm Vitae, Ornamentum, & Decus Ecclesiae

In Qvinqve Libros Divisvm. In quibus, Totius Sanctiss. Religionis Divi Benedicti initia; Viri Dignitate, Doctrina, Sanctitate, ac Principatu clari describuntur: & Fructus qui per eos S. R. E. accesserunt, fuissimè explicantur

Wion, Arnold

Venetiis, 1595

De Episcopis Ordinis S. Benedicti Nigrorum. cap. XXXVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38372

De Episcopis Ordinis S. Benedicti Nigrorum,
 qui,
Constituti sunt in officio proprio Sacerdotum ad holocausta & pacifica, ut ministrarent, & confiterentur, canerentque in portis castrorum Domini.

2. Paral. 31. Cap. XXXVI.

FADEM Methodo, qua Archiepiscopus Ordinis nostri Monastici Nigrorum descripsimus, eademque breuitate & sinceritate, paucos, quos ex multis inuenimus, eiusdem Ordinis nostri Episcopos, qui quartum Spiritualium ad dexteram S. P. N. Benedicti depictorum locum obtinent, describemus. Horum numerus, a nonnullis putatur fuisse quindecies mille, ab alijs, ut a Petro Bugiano, alii nulle superadduntur; nos vero, auctorum probatae fidei sententiam sequentes, sunt autem illi Tritemius, Sabellicus, Genebrardus, praecipui, & alii recentiorum nonnulli, quater mille, & aliquot plures fuisse tenemus, ne mendacii nota conuincamur. Qui numerus, ut euenire solet, si forsitan aliquibus incredibilis uideatur, quod scilicet in Catalogis Ecclesiarum, tot Monachi ad Episcopatus assumpti minime reperiantur: hos, non ex defectu Ordinis, sed quorundam sciorum incertitia & negligentia (ne dicam inuidia) ob inolitum cucullae odium praetermissos fuisse apertissime cognoscent, si historias ueterum, animo candido, & ab omni passione alieno legerint. Et, ut reliquas omittam, in exemplum nobis sit Traiectensis Ecclesia, quae septem (nisi forte sint plures, qui me fugerunt) ex Ordine Benedictino Praesules habuisse fertur, quorum tamen, nec ab Hadriano Barlando, nec ab eius successore Gerardo Nouiomagensi, in catalogis illius Ecclesiae Episcoporum, uix vnus quidem Monachus nominatur. Illud idem in alijs Ecclesijs factitatum ambigemus? Non ergo mirum si tot Ecclesiae Praesules, sacri S. P. Benedicti Ordo habuit, qui iam mille & amplius annis gloriosissime in Ecclesia floruit. Feruente enim claustralium sanctimonia, & doctrina radiante, passim Ecclesiarum Antistites à cœnobijs, non tam fundatorum deuotione, quam Clericorum sincera affectione & electione id postulante, eligebantur.

S Exige-

Exigebat illud rarissimus Monachorum in mundo conspectus, ut, tanquam seruis Dei altissimi, quibus Civitas carcer erat, & Cella Eremitis que paradisus, ab omnibus summa reuerentia, & honor, illis exhiberetur, & ad cultus Diuini augmentum & profectum, fideliumque animarum conuersionem, super candelabrum Ecclesie collocarentur. Facti sunt igitur Monachi gentium Pastores, & Episcopi, patresque illarum nationum Sancti, quas ad baptismi gratiam adduxere: potissimum temporibus antiquis, quibus non tot passim fuerunt clerici in lege Diuina eruditi, qui messem soli sufficerent metere Dominicam: nec tot Ordines Claustralium in Ecclesia erant, sed duo tantum, Sancti scilicet Basilii, ac is in Oriente, & noster in Occidente, Diui Benedicti, qui per sexcentos & amplius annos, donec Ordines Mendicantium excitarentur, in uinea Domini strenue laborans, fructu inestimabile protulit, uti in toto presenti tractatu aperte demonstramus. Quapropter Ecclesis, quæ eiusmodi Religiosos meruere habere Pastores, congratulandum est, non indignandum, quod dicimus propter nonnullos, quos penes Monastica vilescit auctoritas; quasi in gloriam & ignominiosum fuerit per mundi contemptum in Angelica puritate, sub Benedictina cucullata ueste, in cœnobio altissimo militasse; ignorantes, quod in plenaria mundi abrenunciatione, & proprii arbitrii abdicatione, perfectissima Christi consistat imitatio, quodque humilitate perueniatur ad regnum, simplicitate penetretur cælum. Merito igitur in hoc mundo exaltari meruerunt, qui in eodem pro Christi amore, omnia sua sponte & uoluntarie reliquerunt. Sed de his satis. Auctores à nobis in sequentibus citati, uti & in præcedentibus tractatibus de Summis Pontificibus, Cardinalibus, & Archiepiscopis, Monachismi Episcoporum nostrorum testes & probatores sunt; adducimus tamen aliquoties & alios, qui de annis, quibus in Episcopatu præfuerunt, tantum pertractant, ac de Monachatu nihil, quos facile erit cognoscere, primis nanque nudè & simpliciter prolatis, secundis particula illa, *De annis Episcopatus tantum*, uel huiusmodi tenoris, a nobis additur, ut omnis scrupulus tollatur. De numeris ipsis Episcopis præfixis, eadem intelliguntur, quæ in prologo ad Archiepiscopos dicta sunt: Reliqua, si quæ omnia sapiens & prudens Lector, ut sua diligentia suppleat rogo, & ut hunc nostrum laborem, qualiscunque is sit, ea intentione legat quæ scriptus est ex animo supplico: quæ si consequutus fuero, ad alia progrediendi, causa non deerit, & illa emendandi, quæ ex alio-

rum sententia ignoranter fortasse posuero, ampla mihi dabitur materia.

Episcopatus incipientes à litera A.

*Aberdonenses in Scotia, sub Archiepiscopo Sancti
Andrea. Cap. XXXVII.*

OMNVS RODVLPHVS, Scotus, monachus, & Abbas Monasterii Aberbrothæi, uir prudentia insignis, & sanctitate admirabilis, qui ita utramque & religiosi, & Episcopi uiam in omni postea uita tuebatur, ut dubites planè, fueritne diligentior Episcopus, an arctior religiosus: tenuiori enim ueste Episcopus, quam Abbas: duriori parsimonia diues, quam pauper: arctiori regula magistratus, quam priuatus semper uixit. Vnde ipsis etiam Regibus carus, Ecclesiam suam multis, eorum munificentia, beneficiis, & diuitiis ampliauit. Floruit anno Domini 1200. *Joannes Lesleus de reb. gestis Scotorum, lib. 6. in Vuilhelmo Rege.*

*Abrincenses, siue Abriacenses, vel Arboricenses, in Gallia, sub
Archiepiscopo Rothomagensi.*

4 S. P A T E R N Y S, Brito, Gallus, monachus Enixionensis, & Abbas Scisciensis, ecclesia Dei in omni sanctitate rectè administrata, plenus dierum, & miraculis in uita & morte clarus, ecclestia petiit, circa annum Domini 880. ætatis suæ anno 70. regiminis. 13. die 16. calendas Maii. *Auctor uitæ eius apud Surium tomo 2.*

Agenenses, in Gallia, sub Archiepiscopo Tolosano.

D. G V L I E L M V S, de Pontoife, monachus, & Prior Charitatis, Abbasque 24. Cluniacensis, deinde Episcopus Agenensis, creatus anno 1258. præfuit annis quinque, obiit anno 1263. die 15. calendas Ianuarii, & in monasterio S. Martini de Campis Parisiis sepultus est. *Chronicon Cluniacense, MS.*

Agrigentini in Sicilia, sub Panormitano Archiepiscopo.

D. A N G E R I V S, Sículus, monachus, & Abbas Catanensis in Sicilia, ex Episcopo primum Catanensi, ad Agrigentinam sedem translatus anno Domini 1099, in omni pietate uitam traduxit. *F. Thomas Fazellus, de reb. siculis, lib. 10. decadis 2. cap. unico.*